

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z. s., IČO: 00537772**
se sídlem Klimentská 1207/10, Praha 1 – Nové Město
zastoupená JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D., advokátem
se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2 – Nové Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. MK 65317/2021 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. MK 65317/2021 OLP a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. MK 29266/2021 SOPA, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 19 456 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Mgr. Rudolfa Lešky, LL.M., Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo kultury (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021, č. j. MK 29266/2021 SOAP (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), rozhodlo o tom, že nevydává předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn pro rok 2021 oproti jejich předchozí výši (tj. oproti sazbám pro rok 2017), obsažených v návrhu sazebníku označeném „N – Divadelní představení, uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM pro veřejné produkce při divadelních a tanečních představeních (s navrhovanou účinností od 1. 1. 2021)“. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který ministr žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí ministra žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Žalovanému byla dne 28. 8. 2020 doručena žádost žalobkyně o schválení navrhovaného sazebníku pro veřejné produkce při divadelních a tanečních představeních pro rok 2021 ve smyslu § 98f odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění účinném do 26. 2. 2021, včetně zdůvodnění tohoto sazebníku, neboť pro rok 2021 žalobkyně navrhla změnu metody výpočtu mající za následek možné navýšení sazeb odměn nad míru inflace. Žalovaný po zhodnocení všech podkladů dospěl k závěru, že stanovením nového modelu sazeb odměn by sice docházelo jak k jejich zvýšení, tak i ke snížení, nicméně z provedených modelových příkladů vyplynulo, že u většího počtu uživatelů by docházelo ke skokovému zvýšení odměn. Navýšení sazeb odměn pro rok 2021 by tak mohlo i po uplatnění slevy ve výši 50 % a odečtu mzdových nákladů dosahovat až 935,1% navýšení. Z uvedeného důvodu žalovaný předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn pro rok 2021 oproti jejich předchozí výši nevydal.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následující podání

3. V první žalobní námitce žalobkyně namítá neaplikovatelnost § 98f autorského zákona pro jeho vzájemnou rozpornost, když odstavec 1 citovaného ustanovení po žalobkyni vyžaduje zveřejnění návrhu sazebníku, dále aby s ním obeznámila přihlášené asociace a doručila jej žalovanému, ale zároveň v odstavci 2 k postupu dle odstavce 1 vyžaduje předchozí souhlas žalovaného za situace, kdy žalobkyně hodlá zvýšit sazby odměn o více než meziroční míru inflace. Žalobkyně poukázala na to, že v měsíci srpnu není známa výše inflace v daném roce, dále z této právní úpravy není zřejmé, k jakému postupu konkrétně si má žalobkyně vyžádat souhlas (zda ke zveřejnění sazebníku, předložení sazebníku asociacím, k zaslání sazebníku žalovanému nebo ke všem těmto skutečnostem), a v neposlední řadě si nelze vyžádat souhlas ke zveřejnění a předložení sazebníku asociacím poté, co proti sazebníku podaly námitku po jeho zveřejnění.
4. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá nedostatek pravomoci žalovaného, neboť ze znění § 98f autorského zákona je zřejmé, že je toto ustanovení aplikovatelné pouze při změně nominální sazby odměn. V nyní posuzované věci se však jedná o přechod ze sazby nominální na sazbu podílovou, u níž nelze určit její vliv na případné zvýšení sazby odměn. Nejedná se tedy o zvýšení sazby, ale o změnu způsobu jejího výpočtu, která může mít u jednotlivých uživatelů za následek nárůst nebo pokles hrazené odměny. Žalobkyně požádala žalovaného o souhlas se změnou sazby odměny pouze z procesní

opatrnosti, přičemž za správný postup ze strany žalovaného považuje zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

5. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nedostál své povinnosti uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnocení provedených důkazů a úvahy, kterými byl při jejich hodnocení veden, a to jak po skutkové, tak i právní stránce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze doslovně kopíroval stanovisko žalobkyně a teprve v závěru přistoupil k velmi stručnému odůvodnění bez adekvátního právního rozboru. Žalovaný svévolně vynechal konkrétní kritéria požadovaná v § 98e odst. 3 autorského zákona, která je však nutno posuzovat nejen každé jednotlivě, ale také v jejich vzájemné souvislosti a provázanosti. Žalovaný má povinnost pečlivě přihlídnout ke všem kritériím a tyto vyčerpávajícím způsobem zdůvodnit, tím spíše za situace, kdy nevydal kladné stanovisko.
6. Čtvrtá žalobní námitka míří na nesprávné právní posouzení distribuce důkazního břemene při zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu nezákonnosti navrhované sazby. Tvrdí-li žalovaný, že navrhovaná sazba je v rozporu se zákonem, musí zároveň uvést, proč je nezákonná, resp. že je buď nepřiměřená nebo diskriminační. Toto tvrzení pak musí žalovaný ve správním řízení ve smyslu § 3 správního řádu také prokázat. Žalovaný však na prokazování svého názoru ohledně nepřiměřenosti navrhované sazby odměny zcela rezignoval a z odůvodnění napadeného rozhodnutí se naopak jeví, aby zákonnost navrhované sazby prokazovala žalobkyně. V řízení podle § 98f odst. 2 autorského zákona je na vydání souhlasu právní nárok a žalovaný nemá prostor pro správní uvážení, přičemž souhlas nevydá tehdy, je-li navrhovaná sazba v rozporu s jedním ze dvou zákonem stanovených kritérií. Naplnění těchto kritérií pak musí být v negativním rozhodnutí konkretizováno a především prokázáno.
7. V páté žalobní námitce žalobkyně brojí proti neprovedení jí navrhovaných důkazů, a to znaleckým posudkem a návrhem prostředníka (mediátora) JUDr. G. Ohledně navrhovaného znaleckého posudku žalobkyně uvedla, že žalovaný i ministr žalovaného zaměňují povinnost žalobkyně zdůvodnit návrh na zvýšení sazby odměny s povinností správního orgánu opatřovat si podklady pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně namítá neodbornost úředních osob v otázce posouzení přiměřenosti sazeb a nelze-li odborné posouzení těchto skutečností opatřit od jiného správního orgánu, měl žalovaný postupovat dle § 56 správního řádu a usnesením znalce ustanovit. Má-li totiž žalovaný posuzovat navrhovanou sazbu z hlediska kritérií jako hospodářský prospěch uživatele a hospodářská hodnota služeb poskytovaných kolektivním správcem, pak tato kritéria nelze zhodnotit posouzením právním, ale pouze odborným ekonomickým posouzením. K návrh prostředníka JUDr. G. pak žalobkyně uvedla, že z předmětného návrhu byla patrná otázka přiměřenosti existujících a navrhovaných sazeb v oblasti divadla, který vzešel z jednání mezi žalobkyní a Asociací profesionálních divadel o návrhu sazeb pro rok 2020. Z návrhu JUDr. G. jakožto nezávislé třetí osoby se podává, že historické sazby v oblasti divadla neodpovídají realitě a žalovaný nevyslovením souhlasu nutí žalobkyni setrvávat v protiprávním uplatňování nezákonně nízkých sazeb v rozporu s fiduciárními povinnostmi, které má žalobkyně vůči těm, jejichž práva spravuje.
8. V šesté žalobní námitce žalobkyně namítá, že odmítnutím zohlednění nákladů při stanovení hodnoty hospodářských služeb za současného nevyhotovení navrhovaného znaleckého posudku ke stanovení hospodářské hodnoty služeb žalobkyně zatížil

žalovaný své rozhodnutí podstatnými vadami. Žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-177/16 (AKKA/LAA) a za nesprávný označila závěr žalovaného, že se zákon o cenách nevztahuje na licenční odměny účtované organizacemi kolektivní správy, neboť použitelnost uvedeného zákona byla opakovaně potvrzena soudy. Ohledně zohlednění nákladů kolektivního správce v souvislosti s přenosem hospodářského rizika na uživatele předmětu ochrany pak žalobkyně namítla, že kolektivní správce není investor, podnikatel ani společník uživatele, aby s ním sdílel jeho hospodářská rizika a takový postup mu přímo zakazuje autorský zákon. Ministr žalovaného pak v napadeném rozhodnutí rovněž rezignoval na stanovení hospodářské hodnoty služeb žalobkyně a tím i na přiměřenost sazby, tedy jedno ze dvou hlavních kritérií, kterými se měl při schvalování zvýšení sazby řídit. Žalobkyně se rovněž důrazně vymezila vůči argumentu žalovaného, že podíl na tržbách nositelů práv je interním rozhodnutím žalobkyně. Žalobkyně ve svém závěrečném vyjádření totiž uvedla procentuální poměr výše odměny oproti celkové výši tržeb z představení z toho důvodu, aby poukázala na nepřiměřeně nízkou sazbu odměn.

9. Sedmá žalobní námitka směřuje proti nesprávnému právnímu posouzení otázky přiměřenosti odměny. Žalobkyně odkázala na rozsudky Soudního dvora Evropské unie C-372/19 a C-402/85 a uvedla, že žalovaný odmítl aplikovat unijní výklad týkající se přiměřenosti podílových sazeb při licencování předmětů ochrany chráněných autorským právem. Žalobkyně nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že je jeho úkolem posuzovat „skokovost“ navýšení, a nikoliv přiměřenost výsledné sazby, neboť žalovaný musí stanovenou sazbu poměřovat ve světle kritérií uvedených v § 98e odst. 3 autorského zákona. Citované ustanovení totiž stanovuje kritéria pro stanovení sazby, a nikoliv kritéria pro posuzování přiměřenosti navýšení nebo „skokovosti“ navýšení.
10. V osmé žalobní námitce žalobkyně rozporuje právní posouzení otázky výdělečnosti divadelní činnosti ze strany žalovaného, když žalovaný nerozlišuje mezi divadelním podnikáním (soukromá divadla), profesionálním divadlem státu a územních celků (příspěvková organizace), profesionálním divadlem provozovaným neziskovými organizacemi a amatérským divadlem. Žalobkyně poukazuje na nutnost rozlišovat mezi podnikáním a výdělečnou činností, kdy soustavné profesionální provozování divadelní činnosti za úplatu jako hlavní činnost je výdělečnou činností, ačkoliv nemusí být podnikáním. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na Výkladová stanoviska expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti KANCL 2/2013 a dále uvedla, že právě rozlišení výše sazeb odměny pro profesionálně provozované divadlo, podnikatele a pro amatérské divadlo je jednou z hlavních výhod sazeb oproti předchozím sazbám stanoveným nominálně pro všechny stejně. Tuto hlavní výhodu žalovaný nejen že pominul, ale následně ji použil jako klíčový argument pro nevydání souhlasu s odkazem na nevýdělečnou povahu profesionálního divadla. Za irelevantní pak žalobkyně považuje závěr žalovaného, že sazba odměny zasáhne do již schváleného rozpočtu příspěvkových organizací, neboť za takového výkladu by sazbu nebylo možné upravit nikdy.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul okolnosti předcházející podání žaloby a dále s odkazem na čl. II. bod 8 přechodných ustanovení zákona č. 102/2017 Sb., kterým byla přijata úprava obsažená v § 98f odst. 2 autorského zákona, uvedl, že ačkoliv se jedná o přechodnou a jednorázovou úpravu, má za to, že zákonodárce takto vymezil i určitou obecněji použitelnou maximální hranici pro zvýšení sazby odměny, kterou je

v tomto případě trojnásobek inflace za období tří úplných kalendářních let předcházejících období, pro nějž má platit nová výše sazby odměny. Za zvlášť důležité považuje žalovaný v této souvislosti nutnost posoudit návrh sazebníku s ohledem na jeho účel jako institutu významného především v předsmulvním soukromém styku kolektivního správce a uživatelů předmětu ochrany.

12. Ohledně nedostatku pravomoci žalovaného při změně sazby odměny z nominální na podílovou považuje žalovaný takové tvrzení za irrelevantní, neboť žalobkyně opakovaně pro rok 2019 až 2022 žádala žalovaného o vydání předchozího souhlasu se zvýšením předmětných sazeb odměn s tím, že k těmto žádostem zároveň dokládala srovnání zvýšení sazeb odměn 2018/2019 na příkladech hrazených odměn za jednotlivý představení. Srovnání sazeb odměn pak bylo opakovaně dokládáno i ze strany Asociace profesionálních divadel. Žalovaný má za to, že nový způsob stanovení sazby odměny změnou metody výpočtu není sám o sobě sazbou odměny, kterou nelze srovnat s dosavadní sazbou odměny, a není vyloučeno, aby postupem dle § 98f odst. 2 autorského zákona posoudil, zda dochází ke zvýšení sazeb odměn také v případě, kdy dochází k přechodu z nominální sazby na podílovou odměnu. Je-li pak pro srovnání sazeb odměn nezbytné použít hospodářské výsledky uživatele, musí být použity ty hospodářské výsledky, které jsou v době srovnání sazeb odměn známy, tj. z roku předcházejícího roku podání žádosti o udělení souhlasu se zvýšením sazeb odměn. Tento způsob srovnání sazeb odměn navíc použila sama žalobkyně pro zdůvodnění zvýšení sazby odměny. Žalovaný má proto za to, že se v nyní posuzované věci nejedná o takovou změnu sazeb odměn, které by nemohly být předmětem řízení dle § 98f odst. 2 autorského zákona.
13. Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nesprávného posouzení distribuce důkazního břemene a nevyhotovení navrhovaného znaleckého posudku, k tomu žalovaný připomněl, že žadatel je povinen řádně zdůvodnit svůj návrh na zvýšení sazeb odměn, a to takovým způsobem, aby ze zdůvodnění návrhu sazebníku jednoznačně vyplývalo, že sazby odměn jsou zcela zjevně přiměřené účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany. Pro rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci nebylo potřebné získat informace, které by musely být předmětem znaleckého posouzení. Žalovaný ke svým právním závěrům dospěl při aplikaci příslušných ustanovení autorského zákona, na základě žádosti žalobkyně včetně jejího zdůvodnění, vyjádření žalobkyně, vyjádření Asociace profesionálních divadel a na základě dalších skutečností žalovanému známých z úřední činnosti nebo ze skutečností a informací veřejně známých nebo veřejně dostupných. Jakým způsobem žalovaný hodnotil podklady pro rozhodnutí a z jakého důvodu je tak hodnotil je popsáno v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že v rámci dokazování provedl srovnání zvýšení sazeb odměn s přihlédnutím k relevantním kritériím a zjistil stav věci způsobem, aby mohl o věci rozhodnout.
14. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že neprovedl důkaz návrhem prostředníka JUDr. G. Jak již uvedl žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí, sazby odměn v návrhu dohody o Sazebníku 2020 nelze bez podrobnějšího posouzení považovat za sazby odměn, které byly stanoveny na základě objektivních a nediskriminačních kritérií nebo jsou k těmto kritériím přiměřené podle § 98e odst. 2 a odst. 3 autorského zákona. Žalovaný má za to, že návrh dohody nemůže sloužit jako důkazní prostředek pro stanovení přiměřenosti sazeb odměn, nejsou-li navržené sazby

totožné a jsou nižší než sazby odměn uvedené jak v Sazebníku 2020, tak v návrhu Sazebníku 2021.

15. Ohledně nesprávného posouzení otázky hospodářské hodnoty služeb žalobkyně žalovaný uvedl, že kritérium přiměřené ceny dle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, nelze dle žalovaného v tomto případě zcela analogicky použít, neboť činnost žalobkyně není podnikáním ve smyslu § 97 odst. 4 autorského zákona a má svá další specifika daná specifickou činností kolektivních správců. Žalovaný trvá na tom, že stanovením sazby odměny pouze (nebo zejména) v závislosti na nákladech žalobkyně se může přenášet hospodářské riziko na uživatele předmětů ochrany spojené s tím, jak účelně kolektivní správce vykonává řádnou správu práv. Žalovaný v této souvislosti upozorňuje, že obecným ukazatelem pro vývoj cenové hladiny je míra inflace a tato skutečnost je také reflektována v § 98f odst. 2 autorského zákona. Uplatňování dlouhodobě nízkých sazeb odměn v tomto sektoru, jak tvrdí žalobkyně, by nemělo být na újmu uživatelů předmětu ochrany, nezměnily-li se výrazně podmínky na trhu a stejně tak by nemělo být důvodem k nepřiměřenému jednorázovému zvýšení sazby odměny.
16. Žalovaný rovněž nepovažuje za relevantní námitku žalobkyně, že odmítl aplikovat unijní výklad, když rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-372/19 nevylučuje, aby sazba odměny byla stanovena také jinými způsoby za podmínek uvedených v § 98e odst. 2 a odst. 3 autorského zákona. Při posuzování, zda zvýšení sazby odměny vychází z objektivních a nediskriminačních kritérií nebo je ve vztahu k těmto kritériím přiměřené dle citovaných ustanovení autorského zákona, je podle žalovaného nutno posoudit vedle způsobu stanovení sazby odměny také samotnou výši odměny, která je rozhodná pro udělení či neudělení souhlasu. Důvody neudělení souhlasu byly postaveny právě na posouzení zvýšení sazeb odměn, nikoliv na způsobu jejich stanovení. Žalovaný rovněž neposuzoval jen „skokovost“ navýšení sazeb odměn, ale přihlédl také ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3 písm. a) a b) autorského zákona, tedy k tomu, zda uživatelé z užití předmětu ochrany získávají hospodářský prospěch.
17. Co se týče nesprávného právního posouzení otázky výdělečné divadelní činnosti, k tomu žalovaný uvedl, že jeho úmyslem při posuzování výdělečnosti divadelní činnosti bylo poukázat na různých formách společností se zohledněním kritérií dle § 98e odst. 3 písm. a) autorského zákona na to, že některá divadla nejsou primárně zřízena k podnikání nebo jiné výdělečné činnosti jako jejich hlavní činnosti. Žalovaný se pak ohrazuje proti tvrzení žalobkyně, že se brání jakékoliv změně sazby v oblasti divadla z důvodu ochrany rozpočtu vlastních příspěvkových organizací, neboť v jeho pravomoci v případě sjednávání sazebníků dle § 98f autorského zákona není stanovit nebo měnit sazby odměn a jeho ingerence je dána v případě, kdy kolektivní správce hodlá zvýšit sazbu odměn oproti její předchozí výši o víc než míru inflace. V této souvislosti žalovaný poukázal na stranu 7 a 8 napadeného rozhodnutí s tím, že žalobkyně nesprávně interpretovala odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť její námitka směřuje k tomu, že je nutno rozlišovat mezi podnikáním a výdělečnou činností, což však žalovaný nerozporoval. Dle žalovaného žalobkyně rovněž nesprávně interpretuje unijní výklad, když unijní výklad není v rozporu s úpravou obsaženou v § 98e odst. 3 písm. a) a b) autorského zákona, která připouští zohlednit při stanovení sazby odměny skutečnost, zda uživatelé poskytují své služby výdělečně či nevýdělečně.
18. K námitce neúplných skutkových zjištění žalovaný uvedl, že Asociací profesionálních divadel poskytnutá tabulka příkladů odměn hrazených jednotlivými divadly je důkazem,

který byl spolu s dopisem bezprostředně po jeho doručení vložen do spisu, a žalobkyně měla možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k němu jako k jednomu z podkladů pro rozhodnutí. Žalovaná má za to, že došlo k řádnému provedení důkazu touto listinou, kterou žalovaný použil pro vytvoření příkladů dalšího srovnání zvýšení sazeb odměn.

19. Žalovaný dále označil za nepravdivé a účelové tvrzení žalobkyně, že u většiny produkcí bude docházet ke snížení placené odměny, přičemž o udělení předchozího souhlasu se zvýšením sazeb odměn v tomto segmentu žádala žalobkyně opakovaně od roku 2018 a sama předložila žalovanému pro zdůvodnění zvýšení sazeb odměn pro rok 2019 tabulku příkladů představení, z níž vyplývá, že ze sedmi posuzovaných případů dochází ke snížení sazby odměny pouze v jednom případě. Žalovaný při posuzování zvýšení sazeb odměn hodnotil také nový model stanovení sazeb odměn jako celek a z tohoto důvodu bylo nutné vzít v úvahu nejen systém postupného zvyšování sazeb odměn v jednotlivých letech, ale také celkové navýšení sazeb odměn, jež je žalobkyní zavedením tohoto modelu sledováno. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že k vysokému navýšení sazeb odměn bude v některých případech docházet opakovaně, neboť takové zvýšení nebude pouze jednorázové pro rok 2021, ale bude pokračovat do roku 2023. Na posuzovaných příkladech lze pak doložit, že pro většinu uživatelů bude zavedení nového modelu znamenat skokové navýšení odměn, které může dosahovat až celkového 1970% navýšení (tj. navýšení mezi roky 2018 až 2023). Takové navýšení považuje žalobce za nepřipustné a má za to, že hranice trojnásobku inflace stanovená v čl. II. bod 8 přechodných ustanovení zákona č. 102/2017 Sb., je limitujícím kritériem i pro posuzování návrhu na zvýšení sazeb odměn, k němuž musí žalovaný vždy přihlédnout.
20. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by nesprávně použil pro srovnání navýšení sazeb odměn jako referenční sazby ty sazby dle sazebníku odměn INTERGRAM 2017 pro veřejné produkce jako naposledy platné sazby odměn. Žalobkyně sice zaslala žalovanému v souladu s její povinností Sazebník 2019 a Sazebník 2020, nicméně s ohledem na jejich znění a obsah je zřejmé, že v době, kdy žalobkyně tyto sazebníky zaslala, nebyly v nich uvedené sazby odměn platně sjednány, když byly stále předmětem vyjednávání. Z dostupných důkazů a z obsahu informace uvedené v uvedených sazebnících pro rok 2019 a 2020 je nepochybné, že jednání žalobkyně s uživateli předmětů ochrany o zvýšení sazeb odměn probíhala ještě v listopadu 2020, tedy v době, kdy probíhalo správní řízení v nyní posuzované věci. Referenční sazby však musí být známy nejpozději před zahájením správního řízení, jehož předmětem je právě posouzení zvýšení sazeb odměn. Sazebníky za rok 2019 a 2020 tak jak byly předloženy žalovanému nelze považovat za sazebníky platné pro tyto roky, proto ani nebyly zveřejněny na stránkách žalovaného a nebyly použity jako referenční pro účely posouzení míry navrhovaného zvýšení sazeb odměn v nyní posuzované věci.
21. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na obsahu podané žaloby a dále uvedla, že v nyní posuzované věci se jedná o případ, kde původní sazba je zcela nepřiměřeně nízká a ani její navýšení o trojnásobek inflace neznámá, že bude dosaženo úrovně přiměřené a ani že zvýšení o více než trojnásobek roční inflace povede k narušení hospodářské soutěže. Žalovaným odkazované ustanovení na možnost navýšení nejvýše o trojnásobek inflace v sobě totiž dále stanoví, že prokáže-li kolektivní správce, že sazba je zcela zjevně nepřiměřená k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany, nemusí „pravidlo tří inflací“ aplikovat. Žalobkyně zopakovala, že je-li sazba odměny přiměřená po provedeném navýšení, má na získání souhlasu žalovaného právní

nárok, neboť ingerence žalovaného spočívá pouze v kontrole, zda není sazba odměny kalkulována nezákonně. Žalobkyně přitom vůbec neusiluje o stanovení odměny v závislosti na jejích nákladech, ale toliko poukazuje na protiprávní stav, kdy náklady na udělení licence divadlům mnohonásobně převyšují výnos z licenční odměny.

22. Žalobkyně dále zopakovala svou žalobní argumentaci týkající se hospodářské hodnoty jí poskytovaných služeb a dále uvedla, že je její preferencí, aby byla odměna stanovena podílem z tržeb ze vstupného, které reflektuje hodnotu poskytované licence, přičemž však hospodářský výsledek je plně v rukou vedení divadla, které odpovídá za hospodaření a efektivitu vynaložených nákladů. Způsob stanovení odměny podílem na tržbách je zcela v souladu s evropskou regulací kolektivní správy, doporučením Světové organizace duševního vlastnictví a rovněž s příslušnými ustanoveními autorského zákona. Žalovaný dále při posuzování „skokovosti“ navýšení sazeb odměn nerozlišoval, zda je zvyšována sazba, která se pohybuje na přiměřené úrovni, nebo zda je zvyšována sazba, která je protiprávně nízká. Žalovaný rovněž špatně chápe, v čem spočívá hospodářský prospěch, který divadla získávají tím, že mohou využít bohatého repertoáru obchodních snímků žalobkyně namísto živého orchestru. Hospodářský prospěch, který divadlo licenci získá, se totiž odvíjí mimo jiné od toho, co divadlo ušetří použitím nahrávek z repertoáru žalobkyně.
23. Žalobkyně se dále důrazně ohradila proti chybnému určení referenčního sazebníku, kdy měl být sazebník pro rok 2021 poměřován sazbami z roku 2017 navýšenými o inflaci v letech 2017 až 2020. Stanoví-li § 98f odst. 2 autorského zákona, že nezíská-li kolektivní správce požadovaný souhlas žalovaného, může navýšit sazbu odměny při dodržení podmínek v § 98e odst. 3 autorského zákona pouze o míru inflace v předcházejícím roce, znamená to, že kolektivní správce tak může činit bez dalšího, tedy bez nutnosti sazebník znovu notifikovat a projednat s uživateli.
24. Žalovaný ve svém doplnění k vyjádření k žalobě ze dne 16. 9. 2024 uvedl, že v mezidobí od podání žaloby došlo k významné změně okolností v souvislosti s vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 As 309/2021-110, č. 4524/2023 Sb. NSS, a své původní vyjádření k žalobě tak považuje za překonané. Žalovaný odcitoval esenciální pasáže citovaného rozsudku kasačního soudu s tím, že se v reakci na uvedené závěry jedná v nyní posuzované věci o sazbu, při níž došlo ke změně metodiky výpočtu. S ohledem na citovanou judikaturu se tak žalovaný domnívá, že neměl žádost žalobkyně posuzovat optikou § 98f odst. 2 autorského zákona a měl tuto žádost žalobkyně zamítnout.

III. Ústní jednání

25. Na ústním jednání dne 2. 10. 2024 žalobkyně nejprve uvedla, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 309/2021 podporuje její druhou žalobní námitku ohledně nedostatku pravomoci žalovaného a dále vysvětlila, z jakého důvodu přistoupila ke změně sazeb odměn z nominální na podílovou. Dále žalobkyně poukázala na spornou otázku o tom, zda má být řízení o vydání předchozího souhlasu zastaveno nebo zda má být její žádost zamítnuta. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení jak prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí.
26. Žalovaný na ústním jednání odkázal na své poslední vyjádření k žalobě ze dne 16. 9. 2024 a stejně jako žalobkyně označil za sporné, zda má být řízení o vydání předchozího souhlasu zastaveno nebo zda má být žádost žalobkyně zamítnuta. Žalovaný rovněž navrhl zrušit obě jeho rozhodnutí.
27. Městský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů a listin obsažených ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

IV. Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
29. Městský soud se nejprve zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další žalobní námitky. Nepřezkoumatelnost žalobkyně spatřovala v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje hodnocení provedených důkazů a úvahy, kterými byl žalovaný při jejich hodnocení veden. K tomu městský soud uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není mimo jiné seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Městský soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33,

„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“

30. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou výše uvedené judikatury a uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí netrpí takovými nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost, je dostatečně zdůvodněné a městský soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je z hlediska jeho struktury koncipováno tak, že nejprve ministr žalovaného vymezil skutkový stav projednávané věci, následně shrnul žalobkyniny námitky a následně posoudil skutkový stav vzhledem k argumentaci žalobkyně. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí pak vyplývá jednoznačný závěr o tom, které skutečnosti nebyly žalobkyní vyvráceny, přičemž v něm žalovaný přehledným a srozumitelným způsobem popsal svá zjištění a žalobkyni osvětlil, jaké skutečnosti považuje za rozhodné pro závěr o nepřiměřenosti navýšení sazby odměny. Obdobně lze pak hodnotit také srozumitelnost napadeného rozhodnutí. Ministr žalovaného se v něm jednotlivě věnuje námitkám obsaženým v rozkladu žalobkyně a rekapituluje závěry žalovaného, které současně blíže rozvádí. Městský soud je proto přesvědčen, že žalobkyně nemohla pochybovat o důvodech, pro které jí nebyl vydán předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn pro rok 2021 oproti její předchozí výši, neboť odůvodnění a závěry žalovaného jsou konzistentní a srozumitelné. Žalovaný jednoznačně vyjádřil svůj názor, že navýšení sazeb odměn pro rok 2021 by mohlo i po uplatnění slevy ve výši 50 % a odečtu mzdových nákladů dosahovat až 935,1% navýšení, přičemž tento svůj závěr podpořil přehledovými tabulkami s modelovými příklady vytvořenými na základě podkladů obdržенých od Asociace profesionálních divadel. Žalovaný v textu odůvodnění dále srozumitelně popsal důvody pro použití jako referenčního sazebníku Sazebník odměn 2017. Nelze tedy přisvědčit obecné námitce žalobkyně, že by žalovaný, resp. ministr žalovaného napadené rozhodnutí nezdůvodnili odkazem na konkrétní podklady obsažené ve správním spise, přičemž ani sama žalobkyně nespecifikovala, jaké konkrétní podklady žalovaný nevyhodnotil a co z těchto dokumentů mělo být správními orgány případně nesprávně posouzeno.
31. Podstatou nyní posuzované žaloby je zejména výklad § 98f odst. 2 autorského zákona a jeho aplikace na předmět sporu, přičemž stěžejní námitkou je žalobkyní tvrzený nedostatek pravomoci žalovaného vést řízení dle citovaného ustanovení autorského zákona.
32. Tato námitka je důvodná.
33. Podle § 98f odst. 2 autorského zákona, ve znění účinném do 4. 1. 2023, *hodlá-li kolektivní správce zvýšit sazbu odměny oproti její předchozí výši o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby odměny, je kolektivní správce povinen k postupu podle odstavce 1 získat předchozí souhlas Ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“). Účastníky řízení o vydání souhlasu jsou kolektivní správce a osoby podle odstavce 1, které proti zvýšení sazby odměny uplatnily včas námitky. Ministerstvo souhlas nevýdává, pokud zvýšení sazby odměny nevychází z objektivních a nediskriminačních kritérií nebo pokud není ve vztahu k těmto kritériím přiměřené. Při posuzování splnění kritérií podle předchozí věty ministerstvo přihlédne zejména ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3. Nezávislá-li kolektivní správce požadovaný souhlas ministerstva, může navýšit sazbu odměny při dodržení podmínek stanovených v § 98e odst. 3 pouze do limitu stanoveného ve*

věty první. Míra inflace v roce dle věty první je potom přírůstek průměrného ročního indexu spotřebitelských cen zboží a služeb za domácnosti celkem vyjádřený procentní změnou průměrné cenové hladiny za 12 posledních měsíců proti průměru 12 předchozích měsíců, vyjádřená v procentech, zveřejněná každým kalendářním rokem ČSÚ za rok předcházející.

34. Ze znění předmětného ustanovení plyne, že pro užití § 98f odst. 2 autorského zákona je rozhodné výhradně to, zda došlo k meziročnímu navýšení sazby oproti její předchozí výši o více než míru inflace, přičemž „*limity správního uvážení ministerstva jsou dány § 98e autorského zákona – je posuzováno, zda zvýšení sazby odměny vychází z objektivních a nediskriminačních kritérií a zda je přiměřené, jiné otázky nejsou předmětem řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020-85). Jak pak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 As 309/2021-110, č. 4524/2023 Sb. NSS „*smyslem ustanovení není hodnotit, zda má navrhovaný sazebník odměn nový obsah (nové sazby), neboť k tomu slouží § 98f odst. 1, 3 a 4 autorského zákona. Smyslem je posoudit, zda nedošlo k navýšení sazby o částku vyšší, než je míra inflace [...] ustanovení pracuje s navýšením sazby odměny oproti její předchozí výši o více než míru inflace v předcházejícím roce. Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že odst. 2 užívá pojmu „nová výše sazby“, nikoliv „nová sazba“. V představě zákonodárce jde tedy, jak již zmíněno, o zvýšení již existující („staré“) sazby o určité procento. Na změnu samotného obsahu sazebníku (tedy na případné definování nových sazeb, změnu jejich struktury či logiky, na níž jsou založeny atd.) se uplatní § 98f odst. 1, 3 a 4 autorského zákona [...] z jazykového výkladu § 98f odst. 2 autorského zákona plyne, že MKČR má zkoumat navýšení nové zamýšlené sazby nad původní sazbu. Má dojít k prověření navýšení té samé sazby [...] Jinak řečeno, zákon nedává MKČR zmocnění k přezkumu přiměřenosti obsahu sazebníku či jeho struktury, toliko (za předpokladu, že obsah a struktura se nezměnily) k přezkumu přiměřenosti navýšení existující sazby.*“
35. S ohledem na výše citovanou právní úpravu a judikaturní závěry žalovaný pochybil, aplikoval-li na nyní posuzovanou věc postup dle § 98f odst. 2 autorského zákona. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že souhlas žalovaného je nutný výhradně v případě, kdy dochází ke zvýšení již existující sazby, jejíž obsah (definice) se jinak nemění. Na změnu obsahu sazebníku, tedy na případné definování nových sazeb, změnu jejich struktury či logiky, na níž jsou založeny, se uplatní postup dle § 98f odst. 1, 3 a 4 autorského zákona. Žalobkyně žádala souhlas žalovaného za situace, kdy v novém sazebníku došlo ke změně obsahu sazebníku jako celku, a nikoliv k pouhému navýšení již existujících sazeb, jak je vyžadováno a definováno v § 98f odst. 2 autorského zákona. Žalobkyně v nově předloženém sazebníku přistoupila ke změně obsahu sazebníku a dříve nastavený režim výpočtu sazeb odměn v podobě nominální sazby stanovené konkrétní částkou za započatou minutu změnila na sazbu podílovou představující konkrétní procento z tržeb ze vstupného, proto nelze dospět k závěru, že by došlo k navýšení určité již existující sazby. Tato skutečnost ostatně vyplývá rovněž ze samotné přehledové tabulky vytvořené žalovaným v prvoinstančním rozhodnutí, která ilustruje, že nedošlo k prostému navýšení původní sazby, ale ke změně podstaty sazeb a vytvoření zcela nového systému výpočtu sazeb odměn.
36. Dle městského soudu ze shora uvedeného plyne, že žalovaný uplatnil na nyní posuzovanou věc právní úpravu, která na ni však nedopadá. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že *správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřijatelná*. Nepřijatelnost žádosti musí být patrná na první

pohled, musí vyplynout již ze samotné žádosti nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, čj. 3 Ads 95/2018-58). Za nepřipustnou žádost by v kontextu uvedeného bylo možné považovat podání žádající provedení něčeho, co není fakticky či právně možné (poskytnutí neexistující licence, realizace práva, u kterého již uplynula prekluzivní lhůta, nedostatek procesní způsobilosti). Nepřipustnost žádosti žalobkyně byla přitom v posuzované věci patrná již ze samotného textu žádosti, v níž žalobkyně sama uvedla, že ke změně výše sazby došlo v souvislosti se změnou metodiky výpočtu odměn, a to z ceny za minutu na cenu podílovou. Žalovaný proto neměl k aplikaci § 98f odst. 2 autorského zákona vůbec přistoupit a řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit. Městský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti, proto jej musel zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

37. Další související žalobní námitky, tedy žalobkyní namítaná vzájemná rozpornost § 98f odst. 2 autorského zákona, nesprávné posouzení distribuce důkazního břemene, neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů, nesprávné právní posouzení otázek hospodářské hodnoty služeb žalobkyně, přiměřenosti odměny, výdělečnosti divadelní činnosti a nesprávně určená výše předchozí sazby, se týkají obsahu samotného sazebníku a jsou tak s ohledem na shora přijatý závěr bezpředmětné. Městský soud se jimi proto již věcně nezabýval, neboť by za současné situace postrádalo smysl tyto vypořádávat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě všech skutečností shora uvedených městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 4 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dvakrát za návrh ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalovaného) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 19 456 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 02.10.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu